

“LÂF”IN SONU veya SOKRAT'IN ve İNSANLIĞIN DİRİLİŞİ...

Sokrates'in, muhâtaplarıyla dalga geçer gibi yaptığı “Diyaloglar”ndan çıkarılması gereken (ve istenen) ders aslında, lâfzen serdedilen veya öne sürülen “tez”lerin uzun süre savunulamayacağı, ve bir raddeden sonra mutlaka çıkmaza (antagonizmaya) saplanacağı ve çürütülebileceği anlamını taşımaktadır. Ama aynı dersin içinde, “bütün lâfzî (felsefî, hukûkî) fikirlerin ancak, ya zorla, ya da içgüdüsel arzular doğrultusunda insanlarda şartlı refleksler yaratmak sûretiyle onları hayvanlaştırarak kabul ettirilip sürdürülebileceği” tezi de mündemictir. Yâni Sokrates, “lâflar” küme'sinin, içinde birçok “eşitlik:özdeşlik”ler barındıran sonlu (ve hâliyle kapalı, ve de “açmaz”lı) bir küme (set) olduğunu anlamış, ve sonradan **Aristo Mantığı** diye ünlenen mantığın paradoksunu da -sanki- sezmiştir... Nitekim kendisinden 24 yüzyıl sonra -Dünya'ya-gelen **B. Russell**, “bütün açık küme'lerin küme'si” gibi bir perspektiften (veya objektivite'den) bakıldığında, elemanlar arasında “eşitlik” gibi bir ilişkinin sözkonusu olamayacağını, aksi taktirde paradoksa düşüleceğini açıkça göstermiştir (**Russell Paradox**)... İşte o yüzdendir ki kendisi, müesses nizâmın fikriyatını sorgulamaya kalkınca, aynı fikriyatın kânûnî müeyyidesi mûcibince, “gençleri -çelişkilere düşürüp- tanrılardan soğutarak kötü yola sürüklüyor” savı ile ölüme mahkûm edilmiş, ama aynı zamanda, farkettiği açmazın çâresini bulamadığı için de, “ben de iktidar sâhibi olsam aynı şeyi yapardım; ve yapabilirim” düşüncesiyle, -keşfinin zebûnu olarak- hapisten firârı ve isyânı reddedip ölüme râzı olmuştur... Halbuki O, -son tahlilde- gençlere “politeizm”in çelişkilerini ve saçmalıklarını anlatmaktaydı, ve dolayısıyla isteseydi tek bir tanrı nâmına bayrak açabilirdi; hem de Yahudi hahamlarından, kohenlerinden daha dürüst ve inandırıcı olarak... Ama o, kendi kendine özdeş bir “Tanrı” elemanı veya “mitos”u kabûlünün, “sonsuz küme”lere veya “evrensel”liğe teşmilde paradoks yaratacağını, ve içine düşeceği lâf açmazından dolayı kendisinin de bir “şeytan” varsaymakla birlikte zor'a başvurmak veya çobanlık (güdücülük, oyalayıcılık) yapmak durumunda kalacağını bildiğinden, ve bu açmazdan kurtulma yolunu da göremediğinden, müesses nizâmı bozmamak için -bile bile- ölüme gitmiştir... **Yâni peygamberler ile onların havâirileri ve halifeleri, içinden çıktıkları düzenlerin lâfzî fikirlerini çıkmaza sokabildiklerini gördüklerinde, kendilerinin “çıkmaza girmez” lâflar üretebileceklerini sandıkları için, bilinç olarak Sokrat'ın çok gerisindedirler...** Sokrat'ı filozof olarak anlayıp tanıtmak, kendisine yapılmış büyük bir haksızlık, ve de insanlık bilincine karşı yapılmış bir hakâret ve hatta ihânettir. Şâyet o, bihakkın anlaşılıp anlatılabilseydi, lâflardan ve lâfazanlardan medet uman, bugünkü “şaşkın insanlık” tablosu -ve dramı- ortaya çıkmazdı. Çünkü -hiç olmazsa- iyi konuşan kişilerden Sokrat benzeri insanlar çıkıp, muğâlâtalari ve muğâlâtacıları açmazlara sokar, ve dolayısıyla de onların halk indinde itibar kazanmalarına engel olabilirlerdi. Sokrat iyi anlaşılamadığı içindir ki, bugün hâlâ, “çenesi düşük” veya “çalçene” tavrı ve formasyonu büyük prim yapmakta ve insanlar (insanlık) serseme çevrilmektedir... Halbuki biz artık, Sokrat'ın bilimsel şüpheciliğini ve tereddüdünü gâyet iyi anlıyor, ve dehâsına, daha da hayrân oluyoruz. **Çünkü insanı insan yapan, ve onu “hayvan” makûlesinden kategorik olarak ayıran fonksiyonları, tek bir parametre veya numeratörden (veya jenerikten) neşet eder bir şekilde târif ve tesbit edebiliyoruz.** Ve dolayısıyla de anlıyoruz ki, Sokrat, iddialı ve didaktik bir öğretisi veya felsefe ortaya koymamakla, çok doğru bir duruş sergilemiş, ve o yüzden de, insanlığı yanıltmayan (şeytana uymayan) müstesna bir “insan”lık profili çizmiştir tarihte...

“İnsan” Fenomeni ve Onun Jeneriği Hakkında...

İnsanın, “hayvan”dan farkını belirleyen temel (karakteristik) fonksiyonları, “dans etmek”, “konuşmak”, “şarkı söylemek” ve “bilim yapmak”tan ibârettir; ki bu arada “ölçü” dışında, “oran”, “tenâsüp”, “bedâhat” gibi argümanları da kullanan resim, heykel ve mimarî gibi estetikle ilgili sanatları da “bilim”le birarada düşünmek mümkündür. Ve insanın, “ahlâklı olmak” gibi diğer -üst yapısal- bütün özellikleri de, bunların türevleridir aslında... İnsanı insan yapan ve geliştiren bu dört temel fonksiyonun, tek bir ortak parametreden (numeratörden veya jenerikten)) neşet ettiğini anlamak hiç de zor değildir. Çünkü bir kere, “dans” etkinliğindeki parametrenin “ritm” olduğu gâyet âşikârdır. Sonra, içgüdüsel ihtiyaçların, hem kısıtlılığı, hem de en kısa yoldan ve en kısa zamanda giderilmesi zorunluluğu gözönüne alındığında, on'larca ayrı ses ile (harf ile), bunların, -muazzam rakamları bulan- kombinasyon ve permütasyonlarıyla oluşturulan hece ve kelimelerden müteşekkil bir “konuşma” etkinliğinin, amaçlı davranışlar mûcibince

geliştirilmiş olabileceğini düşünmek de mümkün değildir. Dolayısıyla, bugün harf ve hece olarak ifadelediğimiz seslerin de aslında, uzun süren sert ritmik hareketler (danslar, âyinler) boyunca, göğüs kafesinin tazyik altında kalması sebebiyle -avurtlu (yanaklı) ağız biçimi ve akustiğini de oluşturacak şekilde- husûle gelen “ah!”lama, “oh!”lama, “of!”lama, “puf!”lama gibi, zorunlu bünyesel tepkiler dolayısıyla ortaya çıktığını kabul etmek, her şeyden önce mantık icâbıdır. Ki bu sûretle, insanın “konuşma” özelliğinin de -son tahlilde- “ritm melekesi” jeneriğinden neşet ettiği çıkarılabilmektedir... Ve ayrıca şu husus da anlaşılmaktadır ki insanlar, çıkardıkları -amaçsız ve anlamsız- seslerden ve de bunların yazılı kayıtlarından bir sürü “etiket” îmal edip bunları, hiçbir numaralama yapmadan, gelişigüzel bir şekilde nesne ve olayların üzerine yapıştırmış veya onlarla eşleştirmişlerdir. Dolayısıyla de hem, hayvanlarınkinden çok daha geniş olan -ve de “ölçü”süz metaforik anlamları yüzünden, bilimsel düşünceleri bozan ve yanlış anlamalara sebep olan- bir çağrışımlar (veya çağrıştırıcılar) küme'si yaratmışlar, hem de pek çok farklı dillerin ortaya çıkmasına, ve de bu yüzden bir çok insan topluluğunun birbirine düşman olmasına yol açmışlardır. Çünkü “dil”ler son tahlilde, -tıpkı “fauna yarattığı” hayvanlar gibi- insanların da, bir “alış-veriş” veya “menfaat çekişmesi” mantığı geliştirip, muhtelif menfaat grupları şeklinde bölünerek, birbirlerini yemelerine sebep olmuştur. Onun içindir ki her dilde, “konuşma”nın veya “söz”ün tehlikelerine dikkat çeken pek çok atasözü vardır; meselâ, “söz gümüşse sükût altındır” veya “konuşmadan önce dokuz kere düşün” gibilerinden... Diğer yandan, insanların katlı tonlarda (yâni melodik) sesler çıkarabilmelerinin sebebinin de, aslında ritmik hareketler olduğunu anlamak için, fazla ve derin bir etüde ihtiyaç yoktur. Çünkü bir defa, doğada bu şekilde sesler çıkaran -dolayısıyla taklit edilebilecek olan- hiçbir varlık yoktur. Sonra, ritmik hareketlerin katlı büyük veya katlı küçük frekanstaki türevleri de ritmiktir; ve insanlar dans ederlerken çok defa, bu 2 katlı veya ½ katlı frekanslara inip inip çıkarlar... Ve dolayısıyla, bütün kasları ile birlikte, -boğazlarındaki- ses teli denilen kascıkları da, katlı bir şekilde gerilir veya gevşer... İşte “gam” denilen ses dizgesinin de, ancak bu şekilde türemiş olabileceği düşünülmektedir. Ki nitekim, MÖ 7. yüzyılda yaşamış olan Pisagor da bunu böyle düşünerek, telli müzik âletlerinin kurulum (yapılış) prensiplerini ve formüllerini buna göre ihdâs etmiş, yâni telleri, katlı ağırlıklarla germek sûretiyle “gam” akortunu gerçekleştirmiştir... O halde demek ki, insanların “şarkı söyleme” özelliğinin jeneriği de “ritm melekesi”dir... İnsanın son karakteristik -ve en muhteşem-fonksiyonundaki “bilim”in tanımına gelince... Bu tanımdaki “ölçü” kavramı, “sâbite” ve “prensip (aksiyom)” ile birlikte, temel unsurlardan biri, ve belki de en önemlisidir. Çünkü “ölçü”, bilimin teorileri ile pratikleri arasındaki bir bağ, veya bir “transformatör (dönüştürücü)” gibi bir şeydir. Zira, ölçüler vâsitasıyla ki, nesne ve olayların nitelikleri sayısal değerlere dönüştürülüp matematiksel gösterilişler (representation'lar) elde edilerek, üzerlerinde sâdece zihnî çalışmalarla neticeler istihsâl edilip buluşlar yapılabilecek teoriler veya düşünce sistemleri oluşturulmaktadır. Ve sonra da bu teorik buluşlar, “teknoloji” vâsitasıyla maddi çevreye ve hayata tatbik edilmektedir; gerçekliği, istenildiği şekilde yoğurmak ve/veya geliştirmek üzere... Yâni “bilim yapmak” fonksiyonu aslında, “ölçü (sayı) yaratmak”, “sâbite (modül) bulmak” ve “prensip (aksiyom) edinmek” şeklindeki üç bileşenden müteşekkil olup, aynı zamanda “insanın, kendini ve çevresini gerçekleştirmesi” gibi bir geniş (şümüllü) anlama da sâhiptir. İnsanın kendini gerçekleştirmesi, biyolojik bünyesini yapılandırmakla birlikte, aynı zamanda varlığının şuuruna ermesi demektir; ki bu da, “zaman” ve “mekân” mevhumlarını edinmesiyle mümkündür. Nitekim insan, “ritm melekesi” sâyesinde, düzgün bir şekilde akıp giden bir “zaman” mevhûmuna, ve bunun zihindeki türevi olan “sıralama melekesi” sâyesinde de, süreklilik arzeden panoromik bir “mekân” mevhûmuna sâhip olmuştur. Ve böylece de kendisini, zaman ve mekân içinde bir varlık olarak idrâk edebilmiştir; yoksa hayvanlar için, zamansal ve mekânsal değişimler sâdece, şartlı refleks uyaranları olarak bir anlam ifade etmektedir... Sonra da, normal çalışma veya âyin ritminin, vurgu aralığını (periyodunu) zaman ölçüsü, buna uygun yürüyüşte attığı adımların boyunu da, mekân (uzunluk) ölçüsü ihdâs etmiştir... **Yâni aslında insan, herşeyden önce bir “ölçü âleti”, ve hatta bütün ölçü âletlerini tâyin ve akort eden bir -primer- ölçü âletidir; ve dolayısıyla, kendisinin de ölçülebilir veya âyarlanabilir olması gerekmektedir. Ki kadîm uygarlıklarda, “inisiyasyon” usûlleri ve imtihanları diye anılan konu da, işte bu “âyar” ve “ölçme” işlemlerinden başka bir şey değildir; ve de esâsını, “ritm melekesi”nin rakikliğinin geliştirme ve ölçme teknikleri teşkil etmektedir...** Dolayısıyla, son tahlilde denilebilir ki, insânî ilerleme yolundaki bir toplumda (veya uygarlıkta) insanlar, söyledikleri lâflarla değil, gösterdikleri -insânî- mârifetlerle ölçülüp değerlendirilmelidirler... Onun içindir ki, şâyet bir toplumda insanlar, hem “inisiyasyon” seçilimine tâbi tutulmuyor, hem de yegâne anlaşma vâsıtası olarak “söz”lere (metaforlara) mahkûm ediliyorlarsa, o toplumda, zorbalardan tâyin ettiği bir sanal odak (tanrı mit'i) nâmına işletilen bir manipülâsyon (güdüm) sistemi oluşmaktadır; ister istemez... Çünkü lâfların

(dillerin) sâdece, menfaat gruplarının veya kastlarının içindeki anlaşmalarda, ve de ancak -dışarıdakilere karşı- bir jargon olarak somut (maddi) bir anlamları vardır aslında... Ve dolayısıyla bilim de, “ihtisaslaşma” şeklinde dallanıp/dallandırılıp, insanlığın genel (evrensel) gidişatını (rotasını) göremez ve sâdece piyasa taleplerine hizmet eder hâle getirilmekle, baskı ve güdüm altında tutulmaktadır; böyle demokratik (!) toplumlarda... Ve de insanlar arası rekâbet vâsıtası olarak, sâdece kurnazlık ve zorbalık -gibi hayvânî hasletler- işe yaramakta ve kullanılmaktadır. Ki hayvanlaşmaya yönelik böyle bir yaşam anlayışı yüzünden de, nüfus artışı, savaşlar ve “doğal çevrenin yıkımı”na çâre bulunamamaktadır. Çünkü bu anlayışla, bütün insânî kazanımlar hayvânî keyf (içgüdüsel tatmin) yolunda kullanılmakta, yâni insan'a, “akıllanmış hayvan” gözüyle bakılmakta, dolayısıyla de faunasına sığmayan dejenere bir hayvan, bir nevi “Frankeştayn” yaratılmaktadır. Halbuki küresel (total) “artı-değer”, seçilmiş (inisiye) insanların kontrolünde olsa, yatırımlar, konforlu “hayvânî zevk” üretmeye değil, insânî kalite (yeni değer) yaratmaya yöneltileceğinden, yukarıdaki büyük sorunlardan hiçbiri ortada kalmaz; ve de insanlık yumuşak bir şekilde “uzay varlığı” olmaya doğru yükselmeye -veya kanatlanmaya- başlar. Zira sözkonusu “inisiye” insanlar anlamları ki, aslında “insanlaşma jeneriği” demek olan “ritm melekesi”, -hem yalın halde, hem de yaratmış olduğu karakteristik fonksiyonlar şeklinde- “içgüdülerin freni” gibi bir misyonu gerçekleştirmekte, ve de kadîm devirlerde “tabu” diye ortaya çıkmış fiilî yasakların esas âmilini teşkil etmektedir. Ki gerçekten de, ritm melekesi ve türevleri olan fonksiyonlar, esas itibâriyle sindirim ve üreme organlarının -hormonal-etkilerinden bağımsızdırlar. Dolayısıyla de anlaşılmalıdır ki, beslenme ve üreme etkinliklerindeki insânî (kalitatif) bir gelişme ancak, besinlerin komprime hâle (hap hâli'ne) getirilmesi, ve seks'in de, lâflardan ve fetişlerden ârî olarak basit veya yalın bir şekilde (bir nevi spor ve/veya terapi gibi) yapılması hedefleri doğrultusunda gerçekleştirilebilir. Ki böylece de, akla mugâyir etkinlikler oldukları (yâni melekeleri bozdukları) için, insanları yalan söylemeye mecbur bırakan içgüdüsel faaliyetler, “sözler”den yalıtılmış, ve de insanlık bir mugâlâta ve karmaşa âmilini daha aşmış olur; en azından inisiyatörlük (öncülük, örneklik) görevi yapan -gerçek- elitler bazında... Dolayısıyla de insanlar, kısaca “aşk edebiyâtı” dediğimiz, marazî duygular çağrıştıran “yalan-dolan literatürü”nden kurtularak, “seks”i bir pandomim sanatı gibi yaşamayı öğrenmeye başlarlar. Ve böyle bir bilinçlenme süreci dâhilinde de, insanlar arası ilişkiler, genel kabul görmüş “ölçü”, “sâbite” ve “prensip”lere dayanan -sözcüklerin ise, sâdece bağlaç ve espri görevi yaptığı- bilimsel mutâbakat arayışları hâline gelir (yükselir) aynı zamanda... Demek ki insanlığın ilk hedefi, sözsel ilişkilerden kurtulmak olmalıdır artık... Çünkü, insanı insan yapan, “dans”, “müzik”, “bilim”, “estetikle ilgili sanat” gibi bütün karakteristik etkinlikler, “ritm melekesi” numeratörüne (ya da jenerik veya parametresine) bağlı olarak meydana çıkıp gelişmekle, içgüdüsel eğilim ve refleksleri frenleyen ve körelten, yâni son tahlilde “insan”ı terbiye eden faaaliyet veya fonksiyonlardır. Heceleme anlamındaki “konuşma” faaliyeti de aslında böyledir; ama “kelime” denilen hece dizgelerinin, bütün olay ve nesnelere tekâbül ettirilmesi -alışkanlığı- yüzünden, insanlara hayvânî (içgüdüsel) olay, nesne ve hazzları ifâde eden ve çağrıştıran bir sürü sözcük ve metafor ortaya çıkmış, dolayısıyla de kafa karışıklığına ve düşünce bulanıklığına yol açmıştır. Ve bu yüzden de, objektif bir konuşma disiplini veya mantığı tutturabilmek, olağanüstü zor hatta imkânsız hâle gelmiştir. Dolayısıyla de insanlığın normal gelişimini sağlayan “irâde-içgüdü” diyalektik çelişkisi, sözsel ilişki bazında sâdece aşk şiirleri ve şarkılarında -belli bir normda- yaşanabilmiştir; ve yaşanabilmektedir. Çünkü bu etkinliklerde sözler, içgüdüsel hazzları çağrıştırdıkları, ritm (ve melodi) disiplini de -içgüdüsel ataklara- fren görevi yapmaktadır... Onun için, “konuşma” veya “diyalog” veya “muhabbet” denilen, -ancak esas irtibâtın jest ve mimiklerle (beden diliyle) kurulduğu- disiplinsiz (mantıksız) bir zevzekliği, bir de aklın askıya alındığı “çiftleşme” esnâsında yapmanın, ne kadar katmerli saçmalamak demek olduğu -ve olacağı- gâyet açıktır. Buna rağmen, seks ilişkisiyle “yalnızlık” duygusundan kurtulunacağını zannetmek ise, -çoğunlukla kadınların içine düştüğü- fâhiş bir yanılısma, ve hatta düpedüz salaklıktır. Bu şekilde, kendi sorumluluğunu, sanal bir “tanrı” mitosuna yükleyip, doyarsa hayvanlık yapma (hayvanca zevk alma) imkânı ve özgürlüğü (!) kazanmayı ummak ise aslında, “alacakaranlık zon”dan kalma bir “şuuraltı kurnazlığı”ndan başka bir şey olmayıp, bütün psikolojik bozuklukların baş âmilidir. Ve ondan dolayı, toplumsal kişilikler veya “rol model”ler de ancak, hayvanlıklarını “özel hayat mahremiyeti” gibi bir hukûkî kalkanın arkasına saklayıp, beşerî vicdandan gizlenerek “sosyo-psikolojik” dengelerini koruyabilmektedirler... Cinsel hayatın ölçüsü ve meşrûiyet sınırları niye bu kadar belirsiz ve tartışmalıdır ki, toplumların örnek ve öncü bireyleri bile bu konuda, herkesi iknâ edecek bir kriteriyumda anlaşamayıp, birbirleriyle -bir nevi “afaroz”la müeyyidelendirilmiş- saklanbaç oyunu oynamaktadırlar?.. Çünkü “insâniyet” kriteriyumunu veya “ölçü”lerini bilmemekte, ve sömürü yöntemleri açığa çıkmasını diye, bilmek de istememektedirler; zira onlara “konforlu ve fâhiş

hayvânî hazlar” ayrıcalığını, “sömürü” gelirleri sağlamaktadır aslında... Ki onun için, insanlara “insan” olma ölçülerini ve sorumluluğunu hatırlatmak veya açıklamak, günümüzün en önemli konusu ve görevi hâline gelmektedir; ve hatta gelmiştir de... Bu durum muvâcehesinde kolayca anlaşılabilir ki, Antropolojik Kozmos'un ana unsurları veya müesseseleri olan “dans-müzik-sanat-bilim” etkinliklerinin, “kapitalist” babaların keyfine göre yönlendirilmesi ve forme edilmesi yerine, Antropolojik Kaos'tan “ritm melekesi” jeneriği ile yaratılması sürecini başlatmak gerekmektedir artık... Bu süreç, bilince çıkarılır da, istençli olarak tatbik edilebilirse, insanlığı tekrar tekrar yeniden yaratmak ve/veya tâzelemek mümkün olacak, ve dolayısıyla de -dâima yeni değerler yaratılıp, doğumlar kontrol edileceğinden- bütün “kriz”ler olanaksız hâle gelecektir.

Herşeyin ve Herkesin Adımı Doğru Koyalım!..

Kapitalizm'in, kendisinin tâyin etmiş olduğu eğitim sisteminden beklentisi, geçerli (piyasanın ihtiyaç duyduğu) meslekî beceriler ile, -“kâr” odaklı olarak- tasarladığı geleceğin gerektirdiği buluşların üretilmesinden ibârettir aslında... Bunun hâricinde, “pure” bilimlerde yapılan buluşlar ve geliştirilen teoriler ise, tamâmen tesâdüfî olan bireysel çabaların eseridir; ve onun için de, birbirleriyle îzâhı ve bütünleştirilmesi oldukça güç, hatta çok defa imkânsızdır. O halde yaratıcı düşüncenin, piyasanın -taleplere endeksli- güdümünden kurtulup, bütünleşerek gelişmesi için, hem yaratıcı insanların “inisiyasyon” seçiliminin yapılması, ve hem de bununla “feed-back” etkileşimli olarak, bütün düşünce sistemlerinin (veya teorilerin), insan düşüncesinin orijiniyle ilintili bir şekilde kurgulanması gerekmektedir... Keşke “bilim” bu kadar dallanmasaydı da, bilim adamları da -felsefeden münezzeh- tek bir “bilim” ve “insan” tanımında mutâbakata varamayan at gözlüklü uzmanlar hâline gelmeseler, ve de piyasanın birer metâ'ı şekline dönüşmeselerdi. Çünkü o zaman, Sokrat'ın bıraktığı yerden (“Bütün”ü kavrayan bilinç seviyesinden) devam ederek, Akademi'lerin, Üniversite'lerin dışında, **Panteist Zon Kulübü** adını verebileceğimiz bir inisiyasyon müessesesinin kuruluşunda kolayca mutâbakata varabilirdik diye düşünüyorum... Onun içindir ki artık, bütün insanları bir “ritmik rezonans hâli”nde uyarıp (uyandırıp) birleştirerek harekete geçirecek, jenerik veya numeratör niteliğindeki bir “saat”in îmâlâtı, gerek (olmazsa olmaz) şart hâline gelmiştir. Bunun arkasından da, tabii ki bilimsel, sanatsal eğitim kurumlarına eklemenecek, Panteist Zon Kulüpleri'nin kuruluşu gündeme gelecektir... Demek ki son tahlilde, “sosyalizm”, “komünizm” gibi demode fikir akımları, kapitalizmin “demokrasi” vitrinini veya sahnesini donatmak için uydurulmuş (veya tâyin edilmiş), bir “danişıklı döğüş” partnerliğinden başka bir anlama gelmemektedir artık... Kaldı ki bunların, çok defa dincilerle -taktik- ittifaklar yaparak insanların başını belâya sokmuş oldukları da, bilinen bir gerçektir... Dolayısıyla bugün, gerçek bir kapitalizm negasyonu için, herşeyden önce Sosyalizm ve Komünizm gibi, -tarafdarlarını kanıksatmış ve de bir nevi “muhâlefet konformizmi”ne sürüklemiş- parazit akımlara karşı çıkmak gerekmektedir... Ve onun için de rahatça diyebiliriz ki, **ne kadar solcu, sosyalist, komünist (ve tabii ki sosyal demokrat) varsa, hepsi de Kapitalizm'in, insanların gözlerini boyamak ve/veya onları şaşırtmak üzere kullandığı kuklalar veya ajan-provokatör”lerdir aslında...** Üstelik bizler, 1968'lerdeki başkaldırıdan beri (ki bence 1965'ten beri) “gençlik zonu”nda yaşayıp fikrî inisiyatifi sürdürerek bir senteze ulaştırmış olmakla, -mevcut “sömürü”ye bir şekilde ortak olarak, o zamanların nostaljisini yapan kanıksamış moruklara, ve de bugünün erken kanıksamış kavruk gençlerine nisbeten- övünebiliriz de...

Ve son olarak, “**aşağıda görülen patent başvurusundaki “tarif” metninde ifâdesini bulan “ritmik saat”in tanıtımına ve îmâlâtına katkı yapmayanlar bizden değildir.**” de diyebiliriz; ki buradaki “biz” tanımlaması, bir parti, cephe veya cemaati değil, insanlığın yeniden dirilişini ifâde ve/veya sembolize eder, hâliyle... Çünkü bu eylemsel katılımı, hiçbir lâfzî angajman, ve dolayısıyla de aldatma/aldatılma olanağı değil, sâdece “insan”a ve insanlığa, orijininden bakarak (veya başlayarak), yâni bütün ezberleri bozarak ve unutarak fikir geliştirmek sözkonusudur:

Yeni Zaman Birimi “Kam”a Göre Düzenlenmiş “Saat” Âletinin, İhtirâ Beratını Almak Üzere, Patent Dairesine Yapılan Başvurunun “Tarif” Metni:

Bugün, Dünya'da kullanılmakta olan zaman birimi “sâniye”, bir gün'lük peryodun, Sumer Mitolojisi'ndeki -12 ve 60 gibi- kutsal sayılara bölünmesiyle elde edilmiş bulunduğundan, “anti-ritmik”tir; ve dolayısıyla de, gâyet kullanışsız bir “zaman ölçüsü”nü ifâde etmektedir. Çünkü bu ölçü birimi, “kitlesel köle çalıştırma” düzenlerinde kullanılmış olan, ve sâdece çalışma sürelerini ölçmeye yarayan, güneş ve kum saatlerinin amaç ve prensipleri baz alınarak uydurulmuştur. Halbuki **“insan” aslında, ritmik âyinler sâyesinde edindiği “zaman” ve “mekân” mevhumlarıyla birlikte -akıl ve bilim kazanarak- var olmuş, ve bu “oluşum” bilgileri ve bilinci de, Panteist Zon bazında, Şâman'lar ve benzeri liderler tarafından yaşatılıp iletilmiştir...** Hayvanlar için ise, zamansal ve mekânsal değişimler, sâdece “şartlı refleks” uyarıcıları olarak bir anlam ifâde etmektedir; yoksa **hiçbir hayvanın beyninde, “devamlı ve düzgün olarak akıp giden zaman” ve “süreklilik arzeden panoramik mekân” mevhumlarına yer yoktur...** Daha sonraları, köleci toplumların “üretim biçimi” mücbince, ritmik âyinler küçümsenip, Panteist Zon (insanlaşma kültürü) yok sayılarak, **“tanrı-kral”ların tesis ettiği “itaat ve tapınma kültürü”ne geçilince**, insanın bedenî “ritm melekesi” ile, aklî “sıralama melekesi”ne dâir bilgiler -Tabu'ların da inkârıyla birlikte- unutuldu. Ama, “gizli bilgi” veya “sırr” olarak ustadan çırağa aktarılarak illegal bir şekilde devam edegelen, ve çok defa da “büyücülük” anlamıyla şarlatanlığa âlet edilen bu bilgiler yine de, “ataerkil verâset hukûku”nun tam yerleşmediği ve “para”nın da mutlak bir tedâvül (değişim) değeri kazanmadığı evrelerde, değişik zaman ve mekânlarda “su yüzüne” çıktı, ve de büyük uygarlık patlamalarını gerçekleştirdi. Nitekim Kadîm Mısır'ın -hânedanlar öncesi- yöneticileri olan “inisiye” râhipler veya tanrısal bilim adamları, bu bilgilere (veya sırlara) vâkıftılar. Ve onun için de, ilk hânedanlığın başlangıcında bile, hem doğru dürüst “inisiyasyon” seçimleri gerçekleştirilmekte, hem de her iş, davullarla, bir zaman temposu (kudüm ritmi) vurulmak, ve hareketler de bu ritme uydurulmak sûretiyle yapılmaktaydı. Dolayısıyla de, hem coşkulu bir iş hayatı yaşanmakta, hem de yüksek bir “verim” elde edilmekteydi; **Khufu veya Keops** da denilen muhteşem **“Büyük Piramit”te** ifâdesini bulduğu gibi... Ancak ne var ki bugün, herkesin mâlûmu olduğu üzere, kullandığımız meş'um zaman birimi “sâniye”nin temposuyla, ne şarkı söylemek, ne dans etmek, ne de yürümek mümkün olabilmektedir. Yâni bu zaman -ölçü- birimi, aslî (ritmik) insan davranışlarına hiç uymayan bir boyuttadır; ki dolayısıyla de, hem insanların, zamanın geçişini hissetmelerine mâni olmakta, hem de onların birbirleriyle senkronize (veya rezonans) hâle gelip, uyumlu (akort) ilişkiler geliştirmelerini engellemektedir. Onun içindir ki Almanya gibi sanâyici ülkelerde, -işçileri şevke getirmek veya motive etmek için- çalışma saatleri boyunca toplu taşıma araçlarında ve işyerlerinde ritmik popüler müzik çalınmakta, ve de hangi rakamı gösterdiği hiçbir zaman önceden kestirilemeyen “saat”lere, “paydos!” komutu verecek bir nemrut “kölecibaşı” imişcesine, sık sık ürkekçe nazar atfedilmektedir... **Sanki, 4-5 bin yıl öncesinin Sumer tanrıları veya “tanrı-kral”ları, insanların yaşam ritmini ve sevincini söndürüp, onların köle gibi çalışmalarını sağlamak üzere bir “kara büyü” yapmışlar da, ayrıca büyüünün -tesiri ilânihâye geçmesin diye- işâret ve sinyallerini aksettiren “saat” adındaki objeleri de her tarafa yerleştirtmiş, ve hatta birer kelepçe şeklinde kollarımıza dahî taktırtmışlar gibi...** Nitekim bugün böyle bir büyüünün, yol açabileceği kazâlardan sakınmak üzere, “saniye” birimine göre “zaman âyarlı” olarak îmâl edilmiş bir çok âlet ve silahın (meselâ el bombası'nın) kullanımında, bir saniyelik sürenin hassas bir şekilde kestirilebilmesi için, “bir-ki-üç” veya “yüz-on-üç” gibi üç heceli sayıların söylenmesi salık verilmekte ve uygulanmaktadır. Uzun bir tecrübe sürecinden sonra bulunmuş olan bu yöntem bize, saniyenin 1/3'ünün ritmik bir zaman süresi veya aralığı olduğunu göstermektedir. Ama bu ritm, insanların normal bir yürüyüş veya hareket temposundan daha yüksek bir frekansta olduğundan, bir “saat”in buna göre vereceği sinyaller, zamanın algılanması ve insanların senkronize olması bakımından pek de yarar sağlamayacaktır. Onun için biz -ritmik vurguların katlı olma özelliğine binâen- bunun iki katını, yâni **sâniyenin 2/3'ünü, zaman birimi “Kam” olarak tescil ettirmek istiyoruz.** Ve de inanıyoruz ki, insanlar, bu frekansta ritmik sinyaller veren bir saat'e -arada sırada da olsa- baktıkça, onunla senkronize hâle gelecek, ve dolayısıyla bir süre sonra, saate bakmadan da zamanı kestirebilecek bir “zaman duygusu”na -ve de ferâsete- erişeceklerdir. Üstelik, bu şekilde güçlenen “ritm melekesi” ile, hem insanların ruh ve akıl sağlığı korunmuş olacak, hem de bireyler, dâima ileri gitmek ve/veya birşeyler yapmak (yaratmak) isteği anlamında motivasyon kazanacaklar, ve hatta, aynı motivasyonu kazanmış olan insanlarla da ritmik rezonans veya “duygu-sezgi birliği” içine gireceklerdir. Ve

bu yoldan giderek tesis edilecek, bir nevi “inisiyasyon” seçim sistematığı ile de, insanlık, Sumer Mitolojisi'ndeki menhûs tanrıların lânetinden (kara-büyü'sünden) kurtulacaktır. Ki bununla birlikte, her türlü “hânedanlık”ları yaratan “verâset hukûku” da, toplumsal “artı-değer”in, aslında bir “mübâdele aracı” olan “para” vâsıtasıyla -hayvânî tüketimi arttırmak ve hayvânî tüketim gereçleri îmâlâtını tahrik etmek üzere kötüye kullanan- “gömücü”ler (spekülâtör kapitalistler'ler) tarafından paylaşılması usûlleri de meşrûiyetini kaybedecek, yani son tahlilde vahşî Kapitalizm'in şerr yasaları iflâs edecektir...

“2/3 Sâniye”lik zaman birimini, “Kam” adıyla nâmımıza tescil ettirmek, ve de buna göre üretilecek bir “saat” âletinin patentini almak istememizin sebebi, bu projenin, hâlen yaygın bir şekilde îmâl edilip kullanılmakta olan saatleri, asgarî bir tâdilâtla, ritmik zaman birimine göre uyarlayabilmenin yegâne yolu olmasındandır. Meselâ, zemberekli veya pilli mekanik saatlerin kadranındaki -60 eşit parçaya (sâniye aralıklarına) bölünmüş- siklusun (çemberin), 90 eşit parçaya bölünmesiyle bu tâdilât gerçekleştirilebilirken, dijital saatlerde de, görüntü efekt'leri aralığının “2/3 sâniye”ye indirilmesi, ve bir dakikalık numeratör döngüsünün boyunun 60'dan 90'a çıkarılması ile, aynı netice istihsâl edilebilecektir... Yoksa insanlık, yakın bir gelecekte mutlaka, en uygun “ritmik zaman birimi”ni bulacak, ve belki de, Büyük Piramit'in işlevli olduğu zamanlardaki “kudüm ritmi”ni yeniden keşfedecektir. Zira nasıl ki, “fauna yarattığı” durumundan çıkarak “küresel insan” hâline gelenler, bunu, “ritm melekesi” geliştirerek başarmışlarsa, uzaya çıkan insanlar da, “ritm melekesi”ni güçlendiren “zaman ölçer (saat)” âletlerine hayâtî derecede ihtiyaç duyacaklardır. Ama böyle bir köklü transformasyon, tabii ki, araştırma ve îmâlât süreçlerine ciddi yatırımları gerektirecektir. [05/04/10]

Ali Ergin Güran: 12/05/10